ספר הקנה — מצוה לאבד ע"ז

מצוה לאבד ע"ז.

וגם אמר אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם הגוים, אל"ר לימא תאבדון מאי אבד, א"ל בני הגוים מכוונים להפריד ענף הפחד מן האילן ולוקחים אותה לאלוה, אבל ישראל לוקחין אותה עם הכלל כי הוזהרו לא תעזוב את הלוי הוא פחד יצחק כל ימיך על אדמתך הם ימים עליונים, וע"כ אמר אבד תאבדון שאם תאבדון למטה מה שבונים בנינים ומציירים ציורים לשם המדה שלוקחין לעצמן יאבדו גם למעלה וישיבו הענף בשרשו, ואמר ואבדתם את שמם מן המקום ההוא ונחלקו חז"ל חד אמר אבד שמם שצריך לשרש אחריה שלא להניח להם מקום לטעות וחד אמר שצריך לשנות שמם הוא שנאמר שקץ תשקצנו.

ודע בני כי לא פליגי אלא הכי קאמר במקום שכבושים אבד את שמם ובמקום שאינן כבושים שנה את שמם, דאם אפילו במקום שכבושים שנה את שמם והלא כבר עקרו אותו כענין ונתצתם את מזבחותם ושברתם את מצבותם, אלא ודאי הכי.

ודע בני באמת שעיקר המצוה הזאת היא בארץ ישראל אשר שם כל המחשבות רעות פוגמות. וע"כ צריכין נתיצה וגדיעה כדי שיתוצו ויוגדעו גם למעלה מא"י הטהורה והנקיה, ודע כי כאשר תמלא מלת אבד אל"ף בי"ת דל"ת ותקח אותיות שניות הם ליל כלומר כי כאשר נאבדו למטה יסתלק הלילה וישאר האור לבדו בארץ, אם תתחלף האותיות אב"ד בא"ת ב"ש ד"ק עולים ת"ת כי מיד בהסתלק הלילה אומר לכנ"י ראה החלותי ת"ת לפניך ואז דוד מנצח למטה, כי גם יצחק משלים עמהם ונותן להם כח, שכן א"ת ב"ש ד"ק הם שש אותיות ועולים א"ל פעמים הוי"ה הבאים מטל העליון וא' יתירה הוא מלך מלכי המלכים הנותן להם כח ומבערין הכוחות החיצונים מן הארץ הטהורה וע"כ אבד למטה תאבדון למעלה.